

Sygn. akt III Ca 772/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Leszek Dąbek

Protokolant Iwona Reterska

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2018 r. w Gliwicach na rozprawie
sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko M. D.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 22 grudnia 2017 r., sygn. akt I C 766/16

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.**

SSO Leszek Dąbek

Sygn. akt III Ca 772/18

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością

w W. żądała zasądzenia na jej rzecz od pozwanej M. D. kwoty 4 930zł z ustawowymi odsetkami oraz zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając żądanie twierdziła, że w drodze cesji nabyła od (...) Wyższej Szkoły Handlowej im. (...) w K. przynależną jej wobec pozwanej wierzytelność o zapłatę nieuregulowanego przez nią czesnego

za studia i na dochodzoną należność składa czesne oraz skapitalizowane odsetki za okres od ich wymagalności do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu.

Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Rybniku sporządził

w dniu 7 07 2016r. nakaz zapłaty, w którym polecił pozwanej zapłacić powódce dochodzone należności oraz koszty procesu.

Pozwana M. D. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty,

w którym wnosił o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz

od powódki zwrotu kosztów procesu oraz podniosła zarzut przedawnienia dochodzonych roszczeń.

Sąd Rejonowy w Rybniku w wyroku z dnia 22 12 2017r. oddalił powództwo oraz orzekł o kosztach procesu.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia uznał, iż zarzut przedawnienia jest zasadny. Podzielił pogląd zawarty w uchwale Sądu Najwyższego w dniu 8 12 2017r. (III CZP 74/17) i uznał, iż roszczenie uległo 3 letniemu terminowi przedawnienia.

O kosztach orzekł na mocy art. 98 k.p.c.

Orzeczenie zaskarżyła **powódka (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w W.**, która wniosła o jego zmianę przez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz od pozwanej zwrotu kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zarzucała, że przy ferowaniu wyroku naruszono regulacje: art. 32 ustawy z dnia 11 07 2014r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. 2014, poz. 1198) w zw. z art. XXXV pkt 2 ustawy z dnia 23 04 1964r. przepisy wprowadzające Kodeks cywilny poprzez ich błędną wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, iż nowy, 3 letni termin przedawnienia roszczeń o zapłatę opłat związanych z odbywaniem studiów należy liczyć od dnia wymagalności roszczenia przez co przedawniło się ono przed dniem wniesienia pozwu, bez uwzględnienia instytucji analogia legis do art. XXXV pkt 2 p.w.c., podczas gdy art. 32 noweli nie reguluje wyczerpująco wszystkich kwestii intertemporalnych, a za zastosowaniem instytucji analogia legis opowiada się także sam ustawodawca (wkładania autentyczna), co wynika ze stanowiska Sejmu RP zaprezentowanego w sprawie P 125/15 przed Trybunałem Konstytucyjnym, przez co termin przedawnienia powinien upłynąć po 10 latach od daty wymagalności roszczenia pod warunkiem jednak, że jego koniec przypada przed dniem wejścia w życie art. 32 ustawy zmieniającej lub w okresie 3 lat od tego dnia, jeśli zaś upływa wspomnianego 10-letniego terminy przypadałby po upływie 3 lat od dnia wejścia w życie ustawy zmieniającej, do przedawnienia dojdzie z uwzględnieniem tego skróconego obecnie terminu liczonego od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 11 lipca 2014r. tj. od dnia 1 października 2014r.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje :

Sąd pierwszej instancji trafnie zakwalifikował dochodzone roszczenie a następnie prawidłowo rozpoznał sprawę i orzekając skonstruował prawidłową podstawę faktyczną orzeczenia.

Ustalenia faktyczne składające się na podstawę faktyczną orzeczenia nie były kwestionowane w apelacji i mają podstawę w informacjach zawartych w przywołanych w uzasadnieniu wyroku wiarygodnych źródłach dowodowych.

Z tych też względów Sąd odwoławczy przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna ustalonego stanu faktycznego w jej zasadniczym zarysie jest prawidłowa i Sąd odwoławczy ją podziela (orzecz. SN z dn. 26 04 1935r. III C 473/34, ZB. Urz. 1935r. nr 12, poz. 496).

Powódka dochodzi w sprawie nieuiszczonych przez pozwaną miesięcznych opłat za studia za okres lutego do lipca 2010r. oraz skapitalizowanych odsetek od tych opłat za okresy od daty ich wymagalności do 26 04 2016r.

Dochodzone należności wynikają z umowy zawartej przez pozwanego

z G. Wyższą Szkołą Handlową im. (...)

w K. w dniu 25 09 2008r. o świadczenie usług edukacyjnych, uregulowanej w ustawie z dnia 27 07 2005r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (tekst jednolity: Dz.U. z 2016r., poz. 1842 z późniejszymi zmianami) i zarówno

w judykaturze jak i w doktrynie prawa występowały wątpliwości, w oparciu

o jaką regulację i co za tym idzie w jakim terminie ulegają one przedawnieniu (czy zastosowanie ma regulacja

art. 751 pkt 1 lub 2 k.c. – przewidująca dwuletni termin przedawnienia roszczeń, czy też regulacja art. 118 k.c.

przewidująca termin trzyletni właściwy dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej lub

roszczeń o świadczenia okresowe, czy też regulacja art. 118 k.c. - przewidująca ogólny dziesięcioletni termin przedawnienia roszczeń).

Jakkolwiek w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Okręgowego w G. przeważał pogląd, zgodnie z którym przy dochodzeniu tych roszczeń zastosowanie ma przewidziany w art. 118 k.c. ogólny dziesięcioletni termin przedawnienia roszczeń, to musi on zostać zrewidowany.

W ostatnim bowiem czasie Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 8 12 2017r. (III CZP 74/17) ostatecznie opowiedział się za zastosowaniem do omawianych roszczeń obowiązującej od dnia 1 10 2014r. regulacji art. 160a ust. 7 powyższej ustawy przewidującej trzyletniego terminu ich przedawnienia i do chwili obecnej pogląd ten nie został zakwestionowany w kolejnych orzeczeniach Sądu Najwyższego, przez co należy uznać go za obowiązujący.

Z tej przyczyny – wbrew temu co zarzuca apelacja – w sprawie nie mają zastosowania normy intertemporalne - przewidziane w art. XXXV pkt 2 ustawy

z dnia 23 04 1964r. przepisy wprowadzające Kodeks cywilny – wobec czego dochodzone roszczenia główne przedawniły się z upływem trzyletnich terminów biegnących od daty ich wymagalności.

Upłynęły one jeszcze przed wniesieniem pozwu w sprawie (termin ostatniego z dochodzonych roszczeń upłynął z dniem 5 07 2013r., a pozew został wniesiony do Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach - zgodnie z zamieszczoną na nim prezentatą – w dniu 5 05 2016r.), co podniesiony przez pozwanego zarzut ich przedawnienia czyni skutecznym.

Dotyczy to także dochodzonych w sprawie odsetek za opóźnienie się pozwanego w zapłacie należności głównych, które stosownie do dominującego obecnie poglądu prawnego przedawniają się z chwilą przedawnienia roszczeń głównych (uchwała Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów z dnia 26 01 2005r. w sprawie III CZP 42/04).

Podniesienie przez pozwanego skutecznego zarzutu przedawnienia dochodzonych roszczeń powoduje, że skutecznie uchylił się on od ich zaspokojenia (art. 117 § 2 k.c.), przez co powództwo jest nieuzasadnione.

Znalazło to prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym wyroku, stąd też apelacja jest bezzasadna w rozumieniu art. 385 k.p.c. i jako taka z mocy zawartej w nim regulacji podlegała ona oddaleniu.

Reasumując zaskarżony wyrok jest prawidłowy i dlatego apelację powódki jako bezzasadną oddalono na mocy art. 385 k.p.c.

SSO Leszek Dąbek